

Sygnatura akt VIII C 241/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: staż. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.268,34 zł (osiem tysięcy dwieście sześćdziesiąt osiem złotych trzydzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie żądania odsetkowego;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 241/20

UZASADNIENIE

W dniu 9 marca 2020 roku powód T. B., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 8.268,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 listopada 2019 do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 18 czerwca 2018 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o nr rej. (...), którego użytkownikiem była E. Z.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanemu, który poinformował ją o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego. Z uzyskanych informacji nie wynikało, z jakiej wypożyczalni poszkodowana mogła otrzymać samochód, a jedynie, że ten przysługuje na okres 3 dni, co nie odpowiadało zgłaszającej. W dniu 20 czerwca 2018 roku E. Z. wynajęła pojazd od powoda. Stawka czynszu wyniosła 219,51 zł netto (270 zł brutto) i przewidywała zniesienie limitów i ograniczeń. Jednocześnie poszkodowana, dysponująca upoważnieniem od właścicielki pojazdu, przelała na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Tego samego dnia powód poinformował pozwanego o rozpoczętym najmie, prosząc m.in. o pilne wskazanie podmiotu, który mógłby wynająć pojazd poszkodowanej na zlecenie pozwanego. Wobec braku odpowiedzi na powyższe, powód w dniu 22 czerwca 2018 roku powiadomił pozwanego, że będzie kontynuował najem na swoich zasadach. W dniu 13 sierpnia 2018 roku pozwany przyznał odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w pojeździe. W dniu 17 sierpnia 2018 roku poszkodowana nabyła nowy pojazd, natomiast w dniu 20 sierpnia 2018 roku zbyła samochód zastępczy. Z tytułu najmu powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 15.709,84 zł za okres 58 dni

(tj. do dnia 17 sierpnia 2018 roku, tj. do dnia nabycia nowego pojazdu), która obejmowała dodatkowo jednorazową opłatę 50 zł za podstawienie pojazdu poza Ł.. Po wezwaniu pozwanego do zapłaty, ten uznał roszczenie wyłącznie w części,

tj. co do kwoty 7.441,50 zł. Pozwany przyjął za zasadny 55-dniowy okres najmu oraz stawkę dobową na poziomie 110 zł. W ocenie powoda pozwany niezasadnie skrócił okres najmu, poszkodowanemu przysługuje bowiem uprawnienie do wynajęcia pojazdu zastępczego do czasu, w którym mógł nabyć inny pojazd w miejsce uszkodzonego, bezpodstawnie obniżył również dobową stawkę za najem.

(pozew k. 5-10)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany, nie kwestionując zdarzenia rodzącego jego odpowiedzialność, wyjaśnił, że poszkodowany został poinformowany o możliwości zorganizowania najmu oraz o wysokości akceptowanych kosztów dla pojazdu segmentu (...). Wskazał, że oferował przy tym pojazd zastępczy bez ograniczeń, kaucji, limitu kilometrów. Ponadto podniósł, iż stawka podstawowa u powoda wynosi mniej więcej tyle samo, jednak koszty wynajmu powód powiększył o opłatę z tytułu zniesienia udziału własnego.

(odpowiedź na pozew k. 33-33v.)

W dalszym toku postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 45-47, protokół rozprawy k. 55-59)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2018 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki B. (...) o nr rej. (...) będący własnością B. S.. W momencie zdarzenia pojazdem kierowała E. Z., będąca jego stałą użytkowniczką. E. Z. wykorzystywała samochód do spraw życia codziennego.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka E. Z. 00:14:09-00:23:05 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 września 2020 roku – k. 56-57; druk zgłoszenia szkody k. 13-16, okoliczności bezsporne)

E. Z. zgłosiła szkodę pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. W jego toku pozwany zakwalifikował szkodę, jako całkowitą oraz w dniu 13 sierpnia 2018 roku wypłacił z tego tytułu odszkodowanie w wysokości 26.815,08 zł.

W dniu 20 czerwca 2018 roku ubezpieczyciel sporządził pismo, w którym zwracał się do właścicielki samochodu marki B. o przesłanie stosowanej dokumentacji. Do pisma załączono informację odnośnie najmu pojazdów zastępczych. W aktach sprawy brak jest dowodu nadania/doręczenia przedmiotowego pisma adresatowi.

(pismo k. 27, k. 34-36v., druk zgłoszenia szkody k. 37-39v., okoliczności bezsporne)

W związku z uszkodzeniem pojazdu marki B. B. S. wystawiła dla E. Z., dla której jest ciotką, pisemne upoważnienie do zawarcia umowy najmu, odbioru i użytkowania pojazdu zastępczego, a także do składania oświadczeń dotyczących wynajmu pojazdu zastępczego. Jednocześnie właścicielka uszkodzonego samochodu oświadczyła, że E. Z. była faktycznym użytkownikiem pojazdu będącego przedmiotem szkody.

(upoważnienie k. 18)

W dniu 20 czerwca 2018 roku E. Z. podpisała z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...). Cena bazowa najmu wyniosła 160 zł brutto, natomiast cena końcowa 270 zł brutto. Wzrost ceny był podyktowany wykupieniem usługi zniesienia udziału własnego w szkodzie całkowitej i częściowej. Ponadto umowa przewidywała dodatkową jednorazową opłatę za podstawienie pojazdu w wysokości 50 zł. Poszkodowana w związku z wynajmem samochodu zastępczego od powódki nie musiała wpłacać kaucji ani ponosić innych kosztów. Nie było limitów kilometrów, ani żadnych innych ograniczeń. W dacie kolizji nie miała możliwości korzystać z innego samochodu, nie mogła również odliczać VAT.

Tego samego dnia powód zawarł z B. S. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego w stosunku do wszystkich podmiotów odpowiedzialnych za szkodę w pojeździe marki B. (...), powstałą w dniu 18 czerwca 2018 roku. Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda.

Przed skorzystaniem z usług powoda E. Z. skontaktowała się z pozwanym w sprawie wynajęcia pojazdu zastępczego. Otrzymała wówczas informację, iż pojazd zastępczy może otrzymać wyłącznie na okres 3 dni, co było dla niej niewystarczające. W rozmowie pozwany nie informował E. Z. o współpracujących z nim wypożyczalniach, nie wskazał, gdzie oraz za jaką stawkę może ona wynająć pojazd. Pozwany z własnej inicjatywy nie podjął żadnego kontaktu ze zgłaszającą.

(zeznania świadka E. Z. 00:14:09-00:23:05 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 września 2020 roku – k. 56-57, umowa cesji wierzytelności k. 15, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 16-17, oświadczenie k. 19)

W dniu podpisania umowy najmu pojazdu zastępczego powód poinformował pozwanego, że prawny użytkownik pojazdu E. Z. rozpoczął u niego wynajem pojazdu zastępczego. Wobec powyższego poprosił o przekazywanie wszelkich informacji mających wpływ na ustalenie czasu oraz kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Jednocześnie podniósł, że w przypadku gdy poszkodowanemu został zaoferowany przez ubezpieczyciela samochód zastępczy, prosi o pilne wskazanie podmiotu, który wynajem może przeprowadzić/kontynuować, a także o przesłanie regulaminu wynajmu wypożyczalni, która taki najem będzie realizować na zlecenie (...) S.A. Działanie, o którym mowa, jest standardowo przyjęte w firmie powoda. Powód zawsze dowiadyuje się u poszkodowanych, czy było im proponowane auto zastępcze, a następnie kontaktuje się bezpośrednio z ubezpieczycielem.

Powód nie otrzymał odpowiedzi na powyższą wiadomość, dlatego też w dniu 22 czerwca 2018 roku powiadomił pozwanego, że nieodwołalnie kontynuuje wynajem pojazdu zastępczego na swoich zasadach.

(dowód z przesłuchania powoda 00:29:50-00:38:08 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 września 2020 roku – k. 58-59, wydruk wiadomości e-mail k. 21)

E. Z. użytkowała pojazd zastępczy do dnia 20 sierpnia 2018 roku. Wcześniej, w dniu 17 sierpnia 2018 roku, B. S. nabyła nowy pojazd w miejsce samochodu uszkodzonego.

(harmonogram dotyczący szkody k. 24, umowa sprzedaży k. 28, okoliczności bezsporne)

W dniu 17 października 2019 roku powód wystawił na E. Z. fakturę VAT nr (...) na kwotę 15.709,84 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 58 dni. Kwota ta obejmowała opłatę za podstawienie pojazdu (50 zł). Termin płatności został ustalony na dzień 31 października 2019 roku.

Pismem z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikającej z przedmiotowej faktury.

(wezwanie do zapłaty k. 22, faktura k. 23, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 9 grudnia 2019 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu świadczenia w wysokości 7.441,50 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W treści decyzji wyjaśnił, że zweryfikował okres najmu do 55 dni, a także stawkę dobową do kwoty 110 zł netto.

(decyzja k. 25, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powoda oraz zeznania świadka.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości w zakresie należności głównej i częściowo w zakresie odsetek.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statuowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 18 czerwca 2018 roku, w wyniku którego należący do B. S. samochód marki B. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowił uzasadniony okres korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego oraz stawka dobową za najem. W ocenie pozwanego uzasadniony okres najmu wynosił 55 dni, przy czym, jak wynika z treści decyzji z dnia 9 grudnia 2019 roku (k. 25), czas ten obejmował: oczekiwanie na oględziny od 20 do 27 czerwca 2018 roku (7 dni) oraz oczekiwanie na wydanie decyzji od 27 czerwca do 14 sierpnia 2018 roku (48 dni). Ponadto pozwany ustalił stawkę za najem na kwotę 110 zł netto.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że główna użytkowniczka pojazdu bezpośrednio po szkodzie skontaktowała się z pozwanym celem ustalenia warunków najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel poinformował ją wówczas, że pojazd taki może udostępnić na okres wyłącznie 3 dni, co było dla E. Z. niewystarczające, albowiem samochód marki B. uległ szkodzie całkowitej. Co istotne, jak wyjaśniła E. Z. w czasie składania zeznań, nie została ona poinformowana o żadnych innych warunkach najmu. Pozwany nie wskazał w szczególności wypożyczalni, z którą mogłaby się ona skontaktować, ani stawek dobowych najmu. Depozycje świadka nie zostały w żaden sposób podważone przez stronę pozwaną, dlatego też Sąd uznał je za wiarygodne. Wprawdzie do akt sprawy zostało złożone pismo z dnia 20 czerwca 2018 roku wraz z załącznikami – informacjami na temat najmu, to jednak pozwany nie wykazał (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż zostało ono w ogóle przesłane adresatowi. E. Z. kwestionowała zaś, aby jakiegokolwiek tego typu pismo otrzymała, a także, aby pozwany z własnej inicjatywy podjął z nią kontakt w sprawie najmu pojazdu zastępczego. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowaną o oferowanych przez niego warunkach najmu. Nie może przy tym ująć uwadze, że powód po zawarciu umowy najmu pojazdu zastępczego zwrócił się do pozwanego o podanie informacji, czy poszkodowana może wynająć pojazd od ubezpieczyciela, a jeśli tak, to gdzie i na jakich warunkach. Pozwany miał zatem pełną świadomość, że E. Z. zdecydowała się wynająć samochód zastępczy u podmiotu trzeciego. Pomimo tej wiedzy pozwany nie przedsięwziął żadnych działań, aby zweryfikować stawki powoda, czy też

przedstawić poszkodowanej za jego pośrednictwem konkretnej oferty najmu pojazdu. Co więcej, pozwany zignorował także następną wiadomość powoda z dnia 22 czerwca 2018 roku, w której informował on o kontynuacji najmu pojazdu zastępczego na swoich zasadach. W ocenie Sądu inercją pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowaną. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanej zarzutu, że nie współpracowała z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Powtórzyć należy, że przed zawarciem umowy z powodem E. Z. skontaktowała się z pozwanym, celem ustalenia warunków najmu pojazdu zastępczego. Jediną informacją, jaką wówczas uzyskała, był okres najmu wynoszący 3 dni, który w kontekście szkody całkowitej w pojeździe marki B. uznać należy za niewystarczający. Następnie kontakt z pozwanym podjął powód, który jednak nie doczekał się żadnej odpowiedzi. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowana jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanej informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowana mogła je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie E. Z. została pozbawiona prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki głównej, jak i opłat dodatkowych za zniesienie udziału własnego w szkodzie. Pozwany poprzestając na częściowej informacji odnośnie proponowanego czasu najmu, zupełnie przy tym nieadekwatnego do rozmiaru szkody, a także ignorując wiadomości przesłane przez powoda, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru, w szczególności nie zgłosił w tym zakresie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Oczywiście jest przy tym, że wymienione przez pozwanego stawki w piśmie z k. 36v. nie stanowią wyznacznika stawek rynkowych, od których dość rażąco odbiegają.

Skoro powód przedstawił umowę dotyczącą wynajmu pojazdu zastępczego, a autentyczność dokumentu nie była kwestionowana przez zakład ubezpieczeń, to ubezpieczyciel sprawcy szkody ma obowiązek kwotę wydatkowaną na najem pojazdu zastępczego zwrócić. Dopiero wykazanie, iż poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo zapłacił kwotę wyższą, niż powinien, mogłoby zwolnić ubezpieczyciela z odpowiedzialności za tę nadwyżkę. Tak też stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (I CKN 1466/99, Legalis nr 55215), zgodnie z którym możliwe jest przypisanie ubezpieczonemu naruszenia wynikającego z [art. 354§2 kc](#) obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo kupił części droższe. Tę zasadę w ocenie Sądu należy odnieść również do kosztów najmu pojazdu zastępczego. Ubezpieczyciel, negując prawdziwość danych zawartych w umowie potwierdzającej najem pojazdu zastępczego, powinien zakwestionować autentyczność dokumentu, przeprowadzając postępowanie dowodowe dotyczące okoliczności sporządzenia tego dokumentu (por. wyroku z dnia 15 kwietnia 1986 r. ,I CR 34/86, Legalis nr 25272).

W niniejszej sprawie pozwany nie tylko nie wykazał powyższych okoliczności ale nawet ich nie podnosił.

W konsekwencji Sąd uznał, że powód był uprawniony do przyjęcia stawki dobowej na poziomie 270 zł brutto.

W ocenie Sądu powód był także uprawniony do naliczenia opłaty za najem za okres 58 dni. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że różnica między stronami dotyczy zaledwie 3 dni, pozwany za zasadny przyjął bowiem czas najmu do dnia 14 sierpnia 2018 roku, a powód do dnia 17 sierpnia 2018 roku. Nie sposób jednak podzielić zapatrywania pozwanego, iż sam fakt wypłaty odszkodowania jest równoznaczny z zakończeniem okresu najmu pojazdu. Poszkodowany musi mieć realną możliwość nabycia nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego, zwłaszcza w przypadku szkody całkowitej. B. S., co zostało wykazane umową sprzedaży, zakupiła nowy pojazd w dniu 17 sierpnia 2018 roku, a więc dopiero w tym dniu ustała zasadność najmu pojazdu zastępczego. Powyższe znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego,

który w uchwale siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2020/3/28) przyjął, że zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. Jako przykład można przytoczyć uchwałę z dnia z dnia 22 listopada 2012 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), na gruncie której wyrażono pogląd, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna. Nie może przy tym ująć uwadze, że sam pozwany przyjmuje przy szkodzie całkowitej co najmniej 7-dniowy okres przeznaczony na zakup nowego pojazdu, co wynika z oświadczenia na k. 36v. Jednocześnie za oczywiste należy uznać, że okres ten winien rozpocząć swój bieg od momentu wypłaty odszkodowania, brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, iż poszkodowany w zdarzeniu drogowym winien angażować własne środki celem nabycia nowego pojazdu w sytuacji, w której do zdarzenia tego doszło nie z jego winy.

Skoro zatem pozwany wypłacił odszkodowanie w dniu 13 sierpnia 2018 roku, a powód dochodzi świadczenia za okres do dnia 17 sierpnia 2018 roku, który mieści się w w/w 7-dniowym terminie, brak jest podstaw do kwestionowania takiego żądania.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzycelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.268,34 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie roszczenia odsetkowego.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, w jakiej dacie pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty z dnia 17 października 2019 roku wraz z fakturą, w konsekwencji Sąd uznał, że odsetki od zasądzonego na rzecz powoda świadczenia winny być zasądzone od dnia 9 grudnia 2019 roku, w której to dacie pozwany wydał decyzję o pokryciu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces niemal w całości (powód uległ wyłącznie w niewielkiej części roszczenia odsetkowego) dlatego też była uprawniona do żądania zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości.

Koszty poniesione przez powoda obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 500 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa adwokata w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.